

1. čtení: Lk 15,1-10

kázání: Ex 32,7-14 ...**Ted' mě nech, at' proti nim vzplane můj hněv a skoncuji s nimi; z tebe však udělám veliký národ.**" Mojžíš však prosil Hospodina, svého Boha, o shovívavost...

Bratři a sestry,

přiznávám se, že vlastně úplně nerozumím tomu, co Vám teď budu povídat. Tak pokud tomu taky neporozumíte, můžeme se po bohoslužbě o tom pobavit.

Židé, věřící židé, mají ve své náboženské historii příběh, kterým popisují, co velikého pro ně Bůh už udělal. Ne kdysi dávno před tisíci lety, ne pro jejich prapraprapradědečky a babičky. To taky. Ale pro ně. Hlavně pro ně. Pro každého jednoho věřícího žida dodnes. Tím příběhem je vyprávění o vyvedení z Egypta. Každý dospělý žid minimálně jednou v roce nahlas vyznává, že to on sám byl v Egyptě jako otrok a Bůh jej vyvedl. My křesťané jsme tento příběh zdědili. A máme plné právo před Bohem se k němu hlásit. Používat ten příběh jako popis toho, co s námi Bůh už udělal. A tak k Vám, věřícím, budu mluvit jako k těm, které Bůh vyvedl z Egypta, z domu otroctví. (a samozřejmě nemyslím současný stát Egyptská arabská republika s hl. m. Káhirou) Zažili jsme to. Bůh pro nás už udělal neuvěřitelně moc. Pokud jste to někdo ještě nezažili, je to na jiné povídání a máte před sebou ještě krásnou zkušenost. My, kdo už jsme to zažili, se k tomu máme hrdě hlásit. A máme se na to taky rozpomínat. Protože naše paměť je někdy pěkná potvora. Zapomínáme. Děláme a žijeme, jakože se toho tolik nestalo. Ale rozpomeňte se, kolik toho už pro Vás Bůh udělal. Co všechno. Vyvedl Vás z egypta, z domu otroctví. A jsme na cestě ke svobodě. A možná už jsme ji ochutnali, někdo z nás už se v ní naučil víc žít. Já ještě moc ne.

A tak ten dnešní příběh z bible, který se odehrává právě na cestě ke svobodě, na cestě z Egypta, to je náš příběh. To je to, co žijeme. Takže když budu mluvit o Izraelcích a o Mojžíšovi, mluví o nás.

Izraelci, tedy my, se svobodě a pravdě zpronevěřili. Bůh se odmlčel, vzdálil se. Na dlouho. To je jedno, kolik to bylo dnů nebo let. V tom biblickém vyprávění je to čtyřicet dnů..to znamená dlouho, hodně dlouho. Hodně dlouho Izraelci (my) Boha, Boží přítomnost necítíme, neprožíváme. Jakoby se Bůh vzdálil. Což je nesmysl. Jak se může vzdálit, když je to Bůh. To je jako říci že nic není. To je hloupost. Ale říkáme to tak. Tak tedy Bůh se vzdálil. Ne za trest, ne proto, že jsem něco neudělal správně. Ale proto, abych mohl zažít zas něco dalšího. Aby ostatní mohli prožít zas něco dalšího. A Izraelci (my) to nevydrželi. Když Bůh neodpovídá, odpovím za něj. Když Bůh nevyslychá moje modlitby, vyslyším si je sám. A dám tomu svému vyslyšení jméno bůh. Tak moc chcu, aby byl Bůh zase cítit, aby byl prožíván, že ...a teď to nejde v češtině říci... že si ho prožiju já sám. Že ho tak strašně budu chtít mít blízko až si ho sblížím. A dokonce tak moc, že uvěřím, že tahle moje touha mnou naplněná, že to je Bůh. A je průšvih. Ani nevím, jak se to stalo a najednou jsem se stal já svým bohem. To je to zlaté tele. To jsem já vydávající se, byť i v dobré víře, za Boha. A to je průšvih. To už pak není cesta ke svobodě. To je najednou otroctví, ze kterého snad ani nejde být vyveden. To je konec. Když uvěřím, že já a moje dobré úmysly, že to už je Bůh, to je konec. Z toho už nevede cesta ven.

Proto ta Boží reakce: **Ted' mě nech, at' proti nim vzplane můj hněv a skoncuji s nimi.** Je to bezvýchodné. Já jsem se stal otrokářem sebe samého. A pokud chce Bůh zničit toho otrokáře, musí zničit mě. Já zakroucený sám do sebe. To je konec.

A tu přichází Mojžíš a dochází k tomu největšímu, co se mezi Bohem a člověkem může stát. Bůh se stane člověkem a člověk se stane Bohem. To my jako křesťané vyznáváme v Ježíši Kristu. Že Bůh se stal člověkem a člověk se stal Bohem. Ano, úplně a dokonale a změnil se celý vesmír. Tady, s Mojžíšem, je to taky. Byť na chvíli, jen trošku, jen jako ochutnávka. Ale je to to samé. To samé šílené drama, kdy vlastně není jasné, kdo je kdo. Kdo je člověk a kdo je Bůh.

Bůh: Je konec. Člověk Mojžíš: Ne, to přece nemůže být konec. Vždyť já je mám rád. Bůh: Ted' mě nech at' to skončím. Člověk: Nenechám. Já je mám rád.

A ty role obraťte a bude to stejně správně. Vlastně správněji, pravdivěji.

Člověk: Je konec. Bůh: Ne, to přece nemůže být konec. Já je mám rád Člověk: Ted' mě nech at' to skončím.

Bůh: Nenechám. Já je mám rád.

A v tomhle dramatu, ve kterém jde o všechno, úplně o všechno, je moc důležitá věc. Je jich tam spousta ale téhle jedné se chci teď věnovat.

Bůh říká na začátku Mojžíšovi: **Tvůj lid**, který **jsi vyvedl** z Egyptské země, se vrhá do zkázy. Teď mě nech, ať to skončím.

Mojžíš říká Bohu: Ale to je **Tvůj lid**, který **Ty jsi vyvedl** z otroctví. Já, člověk, je mám rád a bojuji za ně a prosím za ně. Ale nejsou moji. Jsou **TVOJI**, Bože. Je to Tvůj projekt, je to Tvůj úkol, je to jenom na Tobě. Já je dokážu mít jenom rád ale Ty dokážeš víc. Ty nějak dokážeš rozplést ten kruh, ve kterém oběť a pachatel je jeden a ten samý člověk. To dokážeš jenom Ty, Bože. Je to **Tvůj lid**, který **Ty jsi vyvedl** z otroctví.

Někdy máme lidi, blízké lidi, které milujeme, kteří se ale natolik zpronevěřili svobodě, pravdě a lásce, že už to není k životu. Už nedokážou ožít. Už si nezaslouží žít. Jenže jsou naši a my je máme rádi. A nemůžeme udělat nic víc, než že je máme rádi. Jediné, co můžeme, je říci Bohu. Nejsou naši, jsou Tvoji. Tento můj syn, moje dcera, můj bratr, můj přítel...není můj, Bože. Je Tvůj. A jen Ty ho můžeš zachránit. Já ho můžu mít jen rád.

A někdy jsou lidi, konkrétní blízcí lidi ale nám vlastně strašně vzdálení, protože je nemilujeme a jsou nám cizí. Nejsou naši. Rozhodně ne. Jsou to nepřátelé. Protože už se natolik zpronevěřili svobodě, pravdě a lásce, že už to není k životu. Už nedokážou ožít. Už si nezaslouží žít. Je konec. Kéž už by konečně i umřeli.

A tady musí přijít Bůh sám a říci: Ale člověče, to není Tvůj problém, to nejsou Tvoji lidé. Jsou moji. Tento tvůj nepřítel, ten lump, ta svině..ano, je svině...ale je moje. Je to můj projekt, můj úkol, můj problém. Ale jestli mi chceš člověče pomoci, měj ho rád. A já ho dokážu zachránit.

A jsem já. Kterého Bůh už vyvedl z Egypta, z otroctví, a já se stal, byť i s dobrým úmyslem, nepřítelem a otrokářem..sám sobě. Já jsem se natolik zpronevěřil skutečné svobodě, pravdě a lásce, Tobě, Bože, že už to není k životu. Že už nedokážu ožít. Že už si nezasloužím žít. Je konec. Bože, teď se mnou skoncuji. A právě teď musí přijít Mojžíš, člověk nebo Bůh...to je jedno...který mi řekne: Ale kamaráde, Ty nejsi Tvůj, Ty nejsi tvůj projekt, Ty nejsi Tvůj problém, Ty nejsi Tvůj úkol. Ty jsi Boží. Jen se musí najít člověk, který Tě bude mít rád a já Bůh Tě dokážu zachránit.

A Hospodin se dal pohnout k lítosti nad zlem, o němž mluvil, že je dopustí na svůj lid.

Dobře to dopadlo.

No, ještě ne. Ona ta Boží lítost něco stojí. Vlastně stojí strašně moc. Moc bolesti. Bez ní to není skutečné.

Ono to pokračuje: Exodus 32:26 Tu se Mojžíš postavil do brány tábora a zvolal: "Kdo je Hospodinův, ke mně!" Seběhli se k němu všichni Léviiovci.

27 Řekl jim: "Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Všichni si připněte k boku meč, projděte táborem tam i zpět od brány k bráně a zabijte každý svého bratra, každý svého přítele, každý svého nejbližšího."

28 Léviiovci vykonali, co jim Mojžíš rozkázal; toho dne padlo z lidu na tři tisíce mužů.

29 Potom Mojžíš řekl: "Ujměte se dnes svého úřadu pro Hospodina každý, kdo povstal proti svému synovi či bratru, aby vám dnes dal požehnání."

30 Nazítří pak Mojžíš řekl lidu: "Dopustili jste se velikého hříchu; avšak nyní vystoupím k Hospodinu, snad jej za váš hřích usmírím."

Až s touhle hrůzou, s touhle bolestí, s tímhle utrpením, které musí prožít Mojžíš – je to lid, který má rád, sami Léviiovci – oni ubližovali svým vlastním bratrům, přátelům, dětem – sami sobě, sám Bůh – je to jeho lid

až s tímhle nepochopitelným Božím nelidským utrpením je to skutečné.

Amen.

